

Què li donarem, a la cultureta...

"Contràriament al senyor Mascarell, crec més en les pedres que en les persones. Prefereixo acariciar la façana del Palau de l'Agricultura, la "futura" seu del Teatre Lliure, com faig moltes nits en sortir del Mercat, que no anar a prendre un cava infecte al Palacete Albéniz."

En tornar d'Avinyó, entre els retalls de la premsa barcelonina que el meu fill m'havia deixat sobre la taula, trobo una pàgina d'*El País* (dimarts, 19 de juliol) amb el següent titular: "Cien intelectuales apoyan a Barcelona como capital europea de la cultura en el 2001". Segons diu Catalina Serra, "empieza la cuenta atrás para conseguir la nominación de Barcelona como capital europea de la cultura en el año 2001. El primer acto oficial de la candidatura ha sido la constitución de un senado, integrado por 2001 ciudadanos vinculados al mundo de la cultura, que tendrá como objetivo promover el proyecto y participar en la definición de sus contenidos".

Pues mira qué bien. Després d'aquella collonada de l'Olimpíada cultural, ara ens volen ensarronar amb "la capitalitat europea de la cultura". Cent intel·lectuals són molts intel·lectuals, tants que a la fotografia que il·lustra la informació d'*El País* sobre la recepció oferta per l'alcalde Maragall al Palacete Albéniz a "la crema de la intelectualidad", només en surten un parell. Això sí, els dos intel·lectuals són dos intel·lectuals de pes: Loquillo i Mercedes Abad. Com diu el senyor Ferran Mascarell, que és la persona escollida per l'alcalde per posar en marxa aquesta candidatura: "El énfasis recae menos en las piedras (al·lusió a la infraestructura cultural promesa per a l'olimpíada) y más en las personas". Y qué énfasis, oye tu.

Si no ho he entès malament, del que es tracta és d'arreplegar 2001 babaus, disfressats de senadors per obra i màgia de la Industrial Bolsera en què s'ha convertit l'ajuntament del senyor Maragall i de la senyoreta Vintó (una altra intel·lectual de pro), per tal de fer costat a l'alcalde quan comenci la batalla de Barcelona, com ja hi ha qui anomena el futur enfrontament entre Maragall i Roca per l'alcaldia; un alcalde al qual el meu bon amic Manolo Vázquez Montalbán veu darrerament "muy bajo de tono" i pensa que "hay que hacer algo para que llegue al combate con Roca con la musculatura en su sitio".

2001 babaus, però babaus fins a un cert punt. Al cap i a la fi la majoria d'aquests senadors improvisats fa quinze anys que mengen al pessebre municipal i pensen continuar-hi menjant. L'arquitecte vol la seva placeta; el dissenyador el seu *picicà*; el periodista la

seva hagiografia de l'alcalde o una monografia sobre aquell barri barceloní tan entranyable; l'actriu vol l'escenari del Mercat i una subvencioneta per tal de muntar una de les sis-cents trenta-vuit obres que la senyora Rodoreda va guardar en un calaix; el pintor vol una exposició, de ser possible antològica, a tal o tal espai municipal; l'historiador o l'economista desitgen unes conferències a la Càtedra Barcelona de Nova York; la cantant vol el Grec o la plaça Reial, el poeta José Agustín Goytisolo vol una altra Oda i el filòsof Pep Subirós una altra odalisca per a rosegar-li el còccix en una propera i temuda novel·la. Tots volen quelcom.

Jo no formo part d'aquesta parròquia. Mai no he demanat res a l'alcalde; ni a l'alcalde Serra ni a l'alcalde Maragall. M'han ofert coquetes –la darrera va ser un parlament a l'acte de lliurament dels premis Ciutat de Barcelona– i sempre les he rebutjades. Contràriament al senyor Mascarell, crec més en les pedres que en les persones. Prefereixo acariciar la façana del Palau de l'Agricultura, la "futura" seu del Teatre Lliure, com faig moltes nits en sortir del Mercat, que no anar a prendre un cava infecte al Palacete Albéniz. Com el senyor Oriol Bohigas, sóc fill o nét d'en Prat de la Riba i ni un, ni dos, ni tres mascarells em faran canviar de manera de ser. No m'oposo a cap candidatura cultural o del tipus que sigui, ni que els amics i coneguts del senyor Maragall continuïn atipant-se (darrerament no gaire) al pessebre municipal, però, per favor, una mica més de serietat, senyor Mascarell. La propera vegada que s'hagi de fotografiar amb un parell d'intel·lectuals procuri que li facin la foto al zoològic, entre Floquet de Neu i el cocodril femella Paquita, no sigui que la gent l'acabi confonent amb el que en realitat és: un alt funcionari de la Sociedad General de Autores de Espana que, en plegar de la feina, s'avorreix i emplena les tardes promocionant algun dels seus clients.

Joan de Sagarra